ముప్పది ముగ్గురు బానిసలు!

ఎల్. రామగోపాల్

అండమాన్ దీవులలోని 'అంగోలా' ప్రాంతం అది.

పోర్ట్ బ్లెయర్ కు ఏడువందల నల భై కిలోమీటర్ల దూరంలో వున్న అంగోలా ప్రాంతం, ఉదయం పదిగంట లకే ఎండ నిప్పులు చెరుగుతూ వుంటుంది.

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలయింది.

ఎక్కడో గంట మ్రోగింది.

అప్పటివరకు అక్కడ పనిచేస్తున్న బానిసలు ఒక్క సారిగా తమ చేతుల్లోవున్న వస్తువులు క్రింద పడేసి, దూరంగా కన్పిస్తున్న భవనంవైపు వడివడిగా నడవ సాగారు.

గొర్రెమందలా పరుగెడుతున్న వాళ్ళవైపు చూచి,

చిన్నగా నిట్టూర్చి లేచి నిలబడ్డాడు విక్రమ్.

విక్రమ్‌కు ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. మండుటెండకు వాడి పోయినా, ఎర్రటి శరీరచ్ఛాయ కొట్టవచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది. దుబ్బుగా పెరిగి తైలసంస్కారం లేని జుట్టు, ఏపుగా పెరిగిన గడ్డం, గుంటకళ్ళు, సన్నటి ముక్కు, విశాలమైన నుదురు. చూడడానికి కాస్త అందంగానే కన్పిస్తాడు.

విక్రమ్ భోజనాలగదిలోకి వచ్చేసరికి అందరూ గదిలో వున్న బల్లలు ఆక్రమించి, ఆవురావురుమంటూ చపాతీలు తింటున్నారు. విక్రమ్ మూలగావున్న బల్లదగ్గరకు వెళ్ళి తన కెదురుగావున్న ప్లేటు అందుకున్నాడు.

ఆరు చపాతీలు వున్నాయి అందులో. పక్కనే ఏదో కూర వుంది. తనిక్కడకు వచ్చిన ఆరు సంవత్సరాలనుంచీ అది ఏం కూరో తెలుసుకోడానికి శతవిధాల ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

కడుపులో ఆకలి కరకర మంటుంది. అయినా తన ఎదురుగావున్న ఆహారాన్ని తినడానికి మనస్కరించడం లేదు. చేతిలో ప్లేటు అలాగే పట్టుకొని, గదిలో వున్నవా రందరివైపు చూశాడు. వంచిన తల ఎత్తకుండా ఆత్రంగా తింటున్నారు చపాతీలను.

వాళ్ళ ఆత్రుత చూచి చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు విక్రమ్.

వాళ్ళ జీవితంలో మిగిలింది అదొక్కటే!

నిద్రాహారాలు వాళ్ళచేతుల్లో లేవు. ఆశలు, ఆశయాలు అంతకంటె లేవు. బండచాకిరి చెయ్యడం, తిండి దొరికితే తినడం, విశ్రాంతి దొరికితే నిద్రపోవడం.

వాళ్ళ సుఖదుఃఖాలు వాళ్ళ చేతుల్లో లేవు. చెప్పింది చెయ్యడం, పెట్టింది తినడంవరకే వాళ్ళ పని. కేవలం

ప్రాణమున్న బొమ్మలు. జీవచ్ఛవాలు. దుర్మార్గుల అత్యాశకు బలైపోయిన బానిసలు.

"విక్రమ్!"

పిలుపు విన్పించి ఉలిక్కిపడి చూచాడు. ఎదురుగా రజ్వీ.

"తిండి తినకుండా ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?" అడిగాడు రజ్వీ.

విక్రమ్ చేతిలో ప్లేటు క్రింద పెట్టాడు. "ఏమీ తినాలనిపించలేదు బాబా! మన బ్రతుకుల గురించే ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు.

బలహీనంగా నవ్వాడు అరవైఏళ్ళ రజ్వీ.

"చూడు విక్రం! నీ బ్రతుకు నీ చేతిలో లేదు. దాన్ని గురించి ఆలోచిస్తూ ఆకలి చంపుకోకు! నన్ను చూడు! నేనిక్కడకు వచ్చి ముప్పై సంవత్సరాలయింది. ఎన్నో రోజులు తిండి మానుకుని ఆలోచించాను. ఎన్నోసార్లు తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నించాను. ప్రయాస, కొరడా దెబ్బలు తప్పితే ఫలితం దొరకలేదు. విసిగి వేసారి, ఆలోచనలు మానుకున్నాను. అర్థం అయిందా! త్వరగా తిను, మళ్ళీ టైం అవుతుంది" అన్నాడు రజ్వీ.

విక్రమ్ లేచి నిలుచున్నాడు. "నాకేమీ తినాలనిపించడంలేదు బాబా! పద వెళదాం!" అన్నాడు బైటకు దారితీస్తూ.

2

సాయంత్రం అయిదు గంటలయింది.

అప్పటివరకు కొండరాళ్ళను పగులకొడుతున్న విక్రమ్, ఏదో అరుపు విన్పించి ఉలిక్కిపడి చూచాడు.

దూరంగా ఎవరో వ్యక్తి పడిపోయాడు.

చటుక్కున పరుగెత్తుకు వెళ్ళాడు విక్రమ్.

క్రింద పడిపోయిన వ్యక్తి జైసింగ్! అరవై ఏళ్ళుం టాయి అతనికి. బక్కపల్చని శరీరం. అందరూ గుమిగూడి జైసింగ్ నే చూస్తున్నారు.

"అలా చూస్తారేం! త్వరగా వెళ్ళి ఎవరైనా కాసిని నీళ్ళు తీసుకురండి!" అరిచాడు విక్రమ్ జైసింగ్ తలను ఒడిలోకి తీసుకుంటూ.

ఎవరో వ్యక్తి నీళ్ళకోసం పరుగెత్తాడు.

"ఏమిటి? ఏం జరిగింది? అందరూ ఎందుకిలా నిల బడ్డారు?" అధికారంగా విన్పించింది.

అందరూ తలలు త్రిప్పి వెనక్కి చూచారు. యజమాని రాజేంద్రన్ నిలబడి వున్నాడు. అతని కళ్ళు కోపంతో మండిపోతున్నాయి.

అందరూ భయంతో బిక్కచచ్చి, మాట్లాడకుండా ఎవరి స్థానాల్లోకి వాళ్ళు వెళ్ళారు.

రాజేంద్రన్ విక్రమ్ వైపొకసారి, జైసింగ్ వైపొకసారి చూచి, "రేయ్! ఎవరక్కడ!" బిగ్గరగా అరిచాడు.

కొద్దిదూరంలో తుపాకి పట్టుకుని పహరా కాస్తున్న వ్యక్తి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"జీ సాబ్!" అన్నాడు భయంగా.

"యూ! ఇడియట్! బుద్ధిలేదూ! ఏం చేస్తున్నా వక్కడ? ఇక్కడ చూడు! వాడు పడిపోయాడు! వీడు, వాడిదగ్గర కూర్చున్నాడు. ఇదంతా చూస్తూ కూర్చు న్నావ్?" అరిచాడు రాజేంద్రన్.

"చిత్తం! పొరపాటయిందండి!" అంటూ విక్రమ్ వైపు

చూచి, "ఏయ్! వెళ్ళి నీ పని చూచుకో!" అన్నాడు కోపంగా.

"ఇతను కళ్ళు తిరిగి పడిపోయాడు. ఇలాగే వుంచితే చచ్చిపోతాడు!" అన్నాడు విక్రమ్.

"రాస్కెల్! వాడు బ్రతికితే నీ కెందుకు? చస్తే నీ కెందుకు? వెళ్ళి నీ పని చూచుకో!" ఈడ్చి చెంపమీద కొట్టాడు రాజేంద్రన్.

విక్రమ్ చెంప అదిరిపోయింది. పుట్టి పెరిగింది మొదలు ఇంతవరకూ ఎవ్వరి చేతిలో దెబ్బ తినలేదు. ఈనాడు మొదటిసారిగా, బానిస అయిన నేరానికి ఒక అనామకుడి చేతిలో దెబ్బ తినవలసి వచ్చింది. తనలో పిరికితనం లేదు. పౌరుషం చావలేదు. విక్రమ్ మొహం కోపంతో కంద గడ్డలా మారింది.

ఊహించని వేగంతో ఈడ్చి రాజేంద్రన్ చెంపమీద కొట్టాడు. అనుకోని సంఘటనకు దిమ్మెరపోయాడు రాజేంద్రన్. అంతలోనే అధికారం పెల్లుబికింది.

"యూ! బ్లడీ స్లేవ్! నువ్వు నన్ను కొడతావా? రేయ్! ఎవరక్కడ? వీణ్ణి తీసుకెళ్ళి వెయ్యి కొరడా దెబ్బలు కొట్టండి!" ఆజ్ఞ జారీచేసి చకచక భవనంవైపు నడిచాడు.

అప్పటివరకు వింత చూస్తున్న మిగతా వాళ్ళంతా విక్రమ్‌వైపు దీనంగా చూచారు.

నల్గురు మనుషులు వచ్చి విక్రమ్‌ను ఈడ్చుకు వెళ్ళారు.

3

భారంగా కళ్ళు తెరిచి, మళ్ళీ మూసుకున్నాడు విక్రమ్. వొళ్ళంతా పచ్చిపుండులా మంట పుడుతూంది.

నరాలన్నీ కోసినట్లుగా బాధ పుడుతూంది.

"విక్రమ్!" నెమ్మదిగా విన్పించింది.

భారంగా కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. గదిలో వెల్గుతున్న గుడ్డిదీపం వెలుతురులో రజీవ్ మొహం ఆతృతగా కన్పించింది.

"ఎలా వుంది?" అడిగాడు రజీవ్.

విక్రమ్ మాట్లాడలేదు. తిరిగి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"విక్రమ్! ఇలా చూడు! నీకోసం రొట్టె తెచ్చాను. కొద్దిగా తిను!" ఆప్యాయంగా విన్పించింది రజీవ్ కంఠం.

విక్రమ్‌కు కడుపులో ఆకలి మండిపోతుంది.

కళ్ళు మూసుకునే నోరు తెరిచాడు. రజీవ్ రొట్టె తినిపించి నీళ్ళు త్రాగించాడు.

అరగంట తర్వాత రజీవ్ వెళ్ళిపోయిన చప్పుడు విన్పించి నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచాడు విక్రమ్.

గదిలో దీపం గ్రుడ్డిగా వెల్గుతుంది. కళ్ళు కొద్దిగా దించి శరీరంవైపు చూచుకున్నాడు. మసకచీకట్లోకూడ ఎర్రటి రక్తపు చారికలు భయంకరంగా కన్పిస్తున్నాయి. శరీరంమీద నిక్కరు తప్పించి మరే ఆచ్ఛాదనా లేకపోవడంవల్ల, గాలి సోకి, గాయాలు మంట పుడుతున్నాయి. ఆ బాధ భరించలేడు. భరించక చేయగల్గింది లేదు. విక్రమ్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

ఏనాడూ తన జీవితం ఇలా మారుతుందని అనుకోలేదు. పచ్చగా, ఉజ్వలంగా ఊహించుకున్న భవిష్యత్తు, చీకటిగా, నరకంగా మారిపోయింది. తన బ్రతుకిలా కావడానికి కారణం పార్వతి! అవును పార్వతే!

ఎంతగా మురిపించింది! ఎంతగా నటించింది! తన కోరి

కలవు, సరదాలవు తనను పాత్రగా ఉపయోగించుకుంది. కాని తను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించాడు పార్వతిని. ఏం లాభం?

నిర్దాక్షిణ్యంగా తిరస్కరించి, ఎవరినో ధనవంతుడిని పెళ్ళి చేసుకుంది. దాంతో తను పిచ్చివాడైపోయాడు. స్త్రీ జాతిమీదనే అసహ్యం వేసింది.

గతాన్ని మరువలేక, భవిష్యత్తును ఊహించుకోలేక పిచ్చివాడిగా తిరిగే సమయంలో ఒక నీచుడి మాటలు నమ్మి, మనశ్శాంతికోసమని ఇక్కడకు వచ్చాడు.

ఇక్కడకు వచ్చిన తర్వాతగాని తెలియలేదు. తను అమ్ముడుపోయానని, బానిసగా మారానని. కాని, అప్పుడు చెయ్యగల్గిందేమీ లేదు. తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తే, శరీరం తప్ప, ప్రాణాలు మిగలవని తను అతి త్వరలోనే గ్రహించాడు.

ఇక తన జీవితం ఇక్కడే, ఇలాగే గడచిపోక తప్పదు. తనకిప్పుడు అన్పిస్తుంది - మనిషి బ్రతుకును, చరిత్ర గతిని మార్చేది, భగవంతుడు కాదు - స్త్రీ అని.

4

ఏదో కలకలం విన్పించి ఉలిక్కిపడి లేచాడు విక్రమ్. బానిసలు అందరూ గదిలో చేరి కోలాహలంగా అరుస్తున్నారు.

నీరసంగా లేచి కూర్చుని, "ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" అడిగాడు పక్కనేవున్న రజ్వీని.

రజ్వీ నవ్వి, "ఈరోజు మనకు పనిలేదు. మద్రాసునుండి మన యజమాని కూతురు వస్తుందట!" అన్నాడు.

విక్రమ్ మౌనంగా తల ఊపి, నీరసంగా మళ్ళీ పడుకున్నాడు.

గంటకూడ గడవక ముందే నల్గురు సెంట్రీలు గదిలోకి వచ్చారు.

"ఏయ్! అమ్మగారు వస్తున్నారు! అందరూ బైటకు వెళ్ళి వరుసగా నిలబడండి!" అన్నారు అందర్నీ బైటకు నెడుతూ.

విక్రమ్ నీరసంగా లేచి బైటకు నడిచాడు.

భవనం ముందున్న విశాలమైన ఆవరణలో మొత్తం ముప్పదిముగ్గురు బానిసలు వరుసగా నిలబడ్డారు.

అర్థగంట గడిచినా ఎవ్వరూ వస్తున్న అలికిడి విన్పించ లేదు. సెంట్రీలు మాత్రం తుపాకులు పట్టుకుని అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు.

"రాజేంద్రన్ కూతురి పేరు ఏమిటి?" విక్రమ్ నెమ్మదిగా అడిగాడు రజ్వీని.

రజ్వీ పెదిమ విరచి, సరిగ్గా తెలియదు కాని 'రజని' అనుకుంటాను. ఎవరో ఎప్పుడో అంటే విన్న గుర్తు.

అంతలో కారు వచ్చి ఆగిన శబ్దం విన్పించి అందరూ తలలుత్రిప్పి చూశారు. సెంట్రీలు ఎక్కడివాళ్ళక్కడే బొమ్మల్లా నిలబడిపోయారు. కారు వెనక తలుపు తెరుచుకుని, రాజేంద్రన్ ముందు క్రిందకు దిగాడు. వెనుక నే పాతికేళ్ళ యువతి క్రిందకు దిగింది.

అందరూ ఆశ్చర్యంతో ఆ యువతివైపు చూశారు. గులాబిరంగు శరీరంతో అప్సరసలా మెరిసిపోతుంది.

ఇరువైపులా వరుసగా నిలబడ్డవాళ్ళను చూపిస్తూ, "వీళ్ళంతా మన బానిసలు!" అన్నాడు రాజేంద్రన్ పరిచయం చేస్తూ.

ఆ యువతి తల ఊపి, అందరివైపు పరీక్షగా చూస్తూ నడవసాగింది.

విక్రమ్ దగ్గరకు రాగానే, అతనివైపొకసారి చూచి, "డాడీ! ఇతనికీ దెబ్బలు ఏమిటి?" అడిగింది.

"ఇడియట్! నిన్న నామీద చేయి చేసుకున్నాడు. అందుకే వీడికీ శిక్ష! పద వెళదాం!" అన్నాడు రాజేంద్రన్ ముందుకు నడుస్తూ.

ఆ యువతి విక్రమ్ కళ్ళల్లోకి ఒకసారి సూటిగా చూచి, చిన్నగా నవ్వి ముందుకు కదిలింది.

వాళ్ళిద్దరు లోపలికి వెళ్ళగానే, అందరూ గదివైపు నడిచారు. ఆ రోజు పని లేకపోవడంవల్ల అందరికి ఆట విడుపులా వుంది. కొందరు సంతోషంతో గెంతుతూ పాటలు పాడుకోసాగారు. మరికొందరు గదిలోనే ఏవో గళ్ళు గీసి ఏవో ఆటలు ఆడుకోసాగారు.

విక్రమ్ మాత్రం మౌనంగా వెళ్ళి తన పడకమీద పడుకున్నాడు. క్షణక్షణానికి అతనికి రజని చూచిన చూపులే గుర్తుకొస్తున్నాయి. 'ఎందుకలా చూసింది? తండ్రిని కొట్టానని కోపంతోనా? దెబ్బలు తిన్నానని జాలితోనా?'

5

అర్ధరాత్రి ఉన్నట్టుండి మెలకువ వచ్చింది విక్రమ్‌కు. కళ్ళు తెరిచి చూచాడు. గదిలో దీపం మరీ గ్రుడ్డిగా వెల్గుతుంది. ఎవరు తగ్గించి ఉండాలి! ఎందుకు?

అంతలోనే లీలగా ఏదో శబ్దం వినిపించింది. చెవులు రిక్కించి జాగ్రత్తగా ఆలకించాడు. సందేహం లేదు. ఎవరో గోడను పగులగొడుతున్నారు.

శబ్దం కాకుండా లేచి, శబ్దం వినిపిస్తున్నవైపు నడిచాడు.

దగ్గరగా వెళ్ళి పరీక్షగా చూచాడు. మనోహర్! చేతిలో ఉన్న గునపంతో గోడను నెమ్మదిగా పగులగొడుతున్నాడు.

"మనోహర్" నెమ్మదిగా పిలిచాడు విక్రమ్.

మనోహర్ ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగి, "నువ్వా ఎవరా అని భయపడ్డాను." అన్నాడు.

"ఏమిటది! ఇలా చెయ్యడం వల్ల తప్పించుకు పోగల మనే ఆశ ఉందా? అసలు ఈ గునపం నీకెక్కడిది?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు విక్రమ్.

మనోహర్ నవ్వి, "ఉదయం, యజమాని కూతురు వస్తే బయటకు వెళ్ళాంగా. అప్పుడు పూల మొక్కల దగ్గర ఇది కన్పించింది. రహస్యంగా తీసుకొచ్చాను. పోతే మనం తప్పించుకోవడం అంటావా? చూద్దాం! పట్టుబడితే ఇప్పుడు పడే కష్టాల కంటె ఎక్కువగా ఏమీ అనుభవించబోము. అదృష్టం ఉంటే ఈ నరకం నుంచి బైట పడతాం! ఏమంటావ్?" అన్నాడు.

"మనోహర్! నా మాట విను! ఈ ప్రయత్నం మానెయ్యి. ఈ శబ్దం విని ఎవరైనా వస్తే చిత్రవధ చేస్తారు!" అన్నాడు విక్రమ్.

మనోహర్ నవ్వి, "ఏం ఫర్వాలేదు! ఈ రోజు యజమాని కూతురు వచ్చిందనే ఆనందంలో అందరూ తాగి మైకంలో ఉన్నారు. ఇంతకు మించిన అవకాశం మనకెప్పుడూ రాదు. ఒక్క అరగంట అలా చూస్తుండు. ఈ లోపల దారి చేస్తాను!" అన్నాడు తన పనిలో నిమగ్నమవుతూ.

విక్రమ్ నిట్టూర్చి ఆ తలుపు దగ్గరగా వెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

షుమారు అరగంట తర్వాత, మనోహర్ నెమ్మదిగా పిలిచాడు.

విక్రమ్ దగ్గరగా వెళ్ళి "ఏమయింది!" అడిగాడు.

"ఉష్! పెద్దగా అరవకు! ఒక్క మనిషి వెళ్ళేంత దారి ఏర్పరచాను. వెళ్ళి అందర్నీ నెమ్మదిగా లేపు. తెల్లవారే సరికి అందరం తప్పించుకోవాలి." అన్నాడు మనోహర్ వగరుస్తూ.

మనోహర్, విక్రమ్ వెళ్ళి అందర్నీ నిద్ర లేపారు. అందరూ ఉలిక్కిపడి లేచి, విక్రమ్ చెప్పింది విని ఆశ్చర్య పోయారు. అంతలోనే అందరిలో ఏదో నూతనోత్సాహం వచ్చింది.

ముందుగా రజీవ్ బైటకు వెళ్ళి ఆనందంగా చెయ్యి వూపాడు. అందరూ ఉత్సాహంతో ఒక్కొక్కరే బైటకు వెళ్ళసాగారు.

అందరూ వెళ్ళిన తర్వాత, విక్రమ్ గదంతా ఒకసారి పరీక్షగా చూచాడు. ఎంతో నిశ్శబ్దంగా, భయంకరంగా ఉందా గది. ఈ రోజుతో తనకు, ఈ గదికి-అంటే బాని సత్వానికి రుణం తీరిపోతుంది. తన బ్రతుకు మళ్ళీ పండ బోతుంది.

చిన్నగా తల పంకించి, తల ముందుకు దూర్చి, గోడలో ఏర్పరచిన సొరంగం గుండా ముందుకు ప్రాక్కుంటూ బైటకు వచ్చాడు.

బైట అంతా చీకటిగా ఉంది. చలిగాలి రివ్వున వీస్తూంది. చుట్టూ పరిసరాలు చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు విక్రమ్.

తనకంటే కొద్దిసేపు ముందు వచ్చిన వాళ్ళెవరూ కన్పించలేదు. అంతలోనే ఏమయ్యారు?

ఆలోచిస్తూ నెమ్మదిగా ముందుకు నడిచాడు.

చటుక్కున మెడకు ఉచ్చు బిగుసుకుంది. ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాడు విక్రమ్.

"ఇడియట్! వీణ్ణి కూడా లాగెయ్!" రాజేంద్రన్ స్వరం కోపంగా విన్పించింది.

ఒక్కసారిగా ముందుకు తూలి, పరీక్షగా ముందుకు చూచాడు. విక్రమ్ కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవైనాయి. తప్పించుకు వచ్చిన బానిసలంతా వరుసగా నిలబడి ఉన్నారు. అందరి చేతులు కట్టివేయబడి ఉన్నాయి.

రాజేంద్రన్ ముందుకు వచ్చి, ఈడ్చి విక్రమ్ చెంప మీద కొట్టాడు.

"రాస్కెల్స్! తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తారా? మీ ప్రాణాలు తీస్తానుండండి." అంటూ సెంట్రీ వైపు తిరిగి, "వీళ్ళందరిని గుర్రాలకు కట్టేసి, అర్ధ గంటసేపు ఈ ఆవరణలో ఈడ్చుకు రండి." అన్నాడు కోపంగా లోపలికి నడుస్తూ.

రాజేంద్రన్ మాటలు వినగానే అందరి గుండెలు ఒక్కసారిగా అదిరాయి. సెంట్రీలు చకచక అందర్నీ గుర్రాలకు కట్టేసారు. ఒక్కగుర్రానికి ముగ్గురుచొప్పున పదకొండు గుర్రాలకు అందర్నీ కట్టేసారు.

ఒక్కసారిగా ఈలవేసి గుర్రాలను అదిలించారు సెంట్రీలు. అంతా కొండప్రాంతం అది. బాధను తప్పించుకోడానికి ఏ అంగమూ స్వాధీనంలో లేదు. అందరి శరీరాలు రాళ్ళు రాపిడికి చర్మం చిట్లి రక్తం కారసాగింది. భయంకరమైన హాహాకారాలు ఆ ప్రాంతం అంతా మిన్నుముట్టాయి.

అర్ధగంట తర్వాత సొలిపోయిన బానిసల శరీరాలు తీసుకెళ్ళి వేరే గదిలో వేసి తాళంవేసారు సెంట్రీలు.

6

నీరసంగా కళ్ళు తెరిచాడు విక్రమ్. గదంతా ఖాళీగా వుంది. ఎవ్వరూ లేరు. ఏమయ్యారు? అందరూ పనిలోకి వెళ్ళారా? మరి సెంట్రీలు తనను లేపలేదేం?

ఆలోచిస్తూ తన శరీరంవైపు చూసుకొని ఆశ్చర్యపోయాడు. తన శరీరంమీద వేరే బట్టలు వున్నాయి. ఎవరు మార్చారు? ఎప్పుడు మార్చారు? ఎన్నో ప్రశ్నలు. ఆలోచించే ఓపిక లేదు. శరీరం తేలిపోతున్నట్లుగా వుంది. శరీరం అంతా నెత్తురుముద్దలా, పచ్చిపుండులా మంట పుడుతూంది.

"గుడ్! మెలకువ వచ్చిందన్నమాట!"

తల త్రిప్పిచూశాడు విక్రమ్. రాజేంద్రన్ మెట్లు దిగి వచ్చి విక్రమ్ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"నిజం చెప్పు! మొన్నటి దినం అందరూ తప్పించుకోడానికి ఆ ప్రయత్నం చేసిందెవరు? నువ్వేనా?" అడిగాడు రాజేంద్రన్ సౌమ్యంగా.

విక్రమ్ మాట్లాడలేదు. రాజేంద్రన్ మాటలనుబట్టి తను ఒకరోజంతా స్పృహ లేకుండా వుండిపోయాడన్నమాట. గుర్రాలకు కట్టి ఈడ్చినప్పుడు బట్టలు చిరిగిపోవడంవల్లనే ఇవి మార్చి వుండాలి.

"చెప్పు! గోడను పగులగొట్టి ఆ దారి చేసిందెవరు? నువ్వేనా? ఇంకెవరన్నా చేసారా?" కాస్త కోపంగా అడిగాడు రాజేంద్రన్.

విక్రమ్ తల ఊపి, "నేనే ఆ పని చేసింది!" అన్నాడు నెమ్మదిగా. తనకు తెలుసు, తను నిజం చెప్పినా, తనకు బాధ తప్పదు. పైపెచ్చు తనతోపాటు మనోహర్ కూడ

బాధపడవలసి వస్తుంది.

రాజేంద్రన్ నెమ్మదిగా లేచి నిలబడి, "ఎవరక్కడ?" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

సెంట్రీ లోపలికి వచ్చి నిలబడ్డాడు.

"వీణ్ని తీసుకెళ్ళి సలసలకాగే వేడినీళ్ళతో స్నానం చేయించండి" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

భారంగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు విక్రమ్. శిక్ష విధించడంలో ఎంత సౌమ్యత ప్రదర్శించాడు రాజేంద్రన్. తన శరీరం ఇప్పుడు వున్న స్థితిలో నులివెచ్చని నీరు తగిలినా ప్రాణం పిడచగట్టుకు పోతుంది. అలాంటిది సలసల కాగే నీళ్ళతో స్నానం అంటే? ... భగవాన్! ... కాదు, పార్వతీ!...యూ డెవిల్! విక్రం హృదయం బాధతో, భయంతో పగిలిపోతుంది.

ఇద్దరు సెంట్రీలు లోపలికి వచ్చి, చెరొక చెయ్యి పట్టుకొని విక్రమ్‌ను ఈడ్చుకు వెళ్ళారు. బట్టలన్నీ తీసేసి నగ్నంగా నేలమీద పడుకోబెట్టారు. విక్రమ్ నీరసంగా కళ్ళు తెరిచి చూచాడు.

ఎదురుగా పెద్దపాత్రలో నీళ్ళు పొగలు కక్కుతున్నాయి. 'భగవాన్! ఇన్ని చిత్రహింసలు పెట్టే కిరాతకులు ఇంకా వున్నారా?' విక్రమ్ హృదయం బాధగా మూల్గింది.

బానిసల కథలు చిన్నప్పుడు తను పుస్తకాల్లో చదివాడు. అప్పుడు వాటిని ఎంతో ఆనందంగా చదివేవాడు. కాని బానిస బ్రతుకులు ఇంత నికృష్టంగా వుంటాయనీ, ఇంతటి నరకయాతన అనుభవించవలసి వస్తుందనీ ఎన్నడూ ఊహించలేదు.

చిన్న పాత్రతో కొద్దిగా నీళ్ళుతీసి విక్రమ్ శరీరంమీద పోసాడు సెంట్రీ!

'అమ్మా!' భూనభోంతరాలు దద్దరిల్లేలా అరిచాడు విక్రమ్. బాధ భరించలేక పళ్ళు గట్టిగా కరిచి పట్టాడు. బాధతో కళ్ళు వెళ్ళుకువస్తున్నాయి. సుమారు పదినిము షాలు పిచ్చివాడిలా వెర్రికేకలు వేస్తుండిపోయాడు. చెవుల దగ్గర, మెడదగ్గర నరాలు ఉబ్బి మొహం వికృతంగా తయారయింది. పళ్ళు కరిచిపెట్టడంవల్ల పెదవి చిట్లి రక్తం కారసాగింది.

పావుగంట తర్వాత మళ్ళీ బట్టలు తొడిగి, ఈడ్చు కొచ్చి గదిలో వేసి తాళంవేసారు సెంట్రీలు. విక్రమ్ సొమ్మసిల్లి అలాగే పడిపోయాడు.

"ఏయ్! నిన్నే!" తీయగా వినిపించింది.

భారంగా కళ్ళు తెరిచి చూచాడు. ఎదురుగా రజని.

"ఎలా వుంది!" అడిగింది నెమ్మదిగా.

విక్రమ్ మాట్లాడకుండా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"ఏయ్! నిన్నే! ఇలా చూడు! వీళ్ళందరికీ హీరో నువ్వేనా?" అడిగింది నవ్వుతూ.

విక్రమ్ కళ్ళు తెరవకుండానే బలహీనంగా నవ్వాడు.

"హాయ్! హీరో! నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా? నిన్ను ఇండియా తీసుకెళ్తాను!" ఆతృతగా అడిగింది.

విక్రమ్ కళ్ళు తెరిచి, "నేనా?" అన్నాడు బల హీనంగా.

రజని చటుక్కున లేచి నిలబడి, ఈడ్చి కాలితో డొక్కలో కొట్టింది.

"బ్రూట్స్! దద్దమ్మలు!" కాళ్ళు నేలకేసి కొట్టు కుంటూ బయటకు వెళ్ళి తలుపులు వేసింది.

7

వారంరోజులు గడిచాయి. ఈ వారంరోజులనుంచి అందరితోపాటు వెళ్ళి కొండరాళ్ళు పగలగొడుతున్నాడు విక్రమ్. బానిస ఎలాంటి స్థితిలో వున్నా విశ్రాంతి దొరకడం దుర్లభం.

ఈ వారంరోజులనుంచి, మళ్ళీ రజని యెక్కడైనా కన్పిస్తుందేమోనని ప్రతిరోజూ ఎదురుచూస్తున్నాడు విక్రమ్. కాని అసలు రజని వున్నట్లు ఎలాంటి ఆధారమూ దొరకలేదు.

ఆరోజు రాత్రి భోజనాలు అయి గదికి రాగానే రజనిని గురించి ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు విక్రమ్.

ఆరోజు రజని ఎందుకలా ప్రవర్తించింది. ఎంతో అందంగా, తెలివిగా కన్పించే రజని, అంత వెకిలిగా, రాక్షసంగా ఎందుకు ప్రవర్తించింది.

"విక్రమ్! ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?" అడిగాడు రజీవ్ పక్కన కూర్చుంటూ.

విక్రమ్ నవ్వి, "బాబా! నేనొకటి అడుగుతాను చెబుతావా?" అడిగాడు.

"తప్పకుండా చెబుతాను! ఏమిటది?" అడిగాడు రజీవ్ ఉత్సాహంగా.

"రజని ప్రవర్తన నాకు అర్థం కాలేదు." అంటూ ఆరోజు జరిగిందంతా చెప్పి, "ఆమె ప్రవర్తనకు కారణం యేమై వుంటుంది?" అడిగాడు.

అంతా విని రజీవ్ నవ్వాడు. "ఆ అనుభవం నీకుకూడ అయిందన్నమాట! విక్రమ్! నీకో విషయం చెప్పనా? కంగారు పడకు! రజనికి పిచ్చి! నిజం. నువ్వు స్పృహ

లేకుండా పడివున్న రెండురోజులు మేము పనిచేసేచోటికి వచ్చి ఇలాగే అందర్నీ అడిగింది. చివరకు నన్నుకూడ అడిగింది. అందరి సమాధానం విని, తిట్టి, కొట్టి, కోపంగా వెళ్ళిపోయింది. ఆ తర్వాత సెంట్రీద్వారా తెలిసింది, రజనికి పిచ్చి అని!'' అన్నాడు రజ్వీ నెమ్మదిగా.

విక్రమ్ ఆశ్చర్యపోయాడు. అంత అందంగా, తెలివిగా కన్పించే రజనికి పిచ్చా? అయివుండవచ్చు. కొందరి పాపాలు మరికొందర్ని కట్టి కుదుపుతాయి. తల్లితండ్రులు చేసే పాపాలకు బిడ్డలు శిక్ష అనుభవించేది సర్వ సాధారణం. రాజేంద్రన్ చేసిన పాపాలు అతని కూతుర్ని పట్టి పీడిస్తున్నాయి. పాపం ఒకరిది, దాని ఫలితం ఇంకొకరిది! ఛ్ఛ! చిన్నగా నిట్టూర్చి మేను వాల్చాడు.

రెండురోజుల తర్వాత అకస్మాత్తుగా కన్పించింది రజని. ఆరోజు సాయంత్రం నాలుగంటల ప్రాంతంలో పనిచేసే సమయంలో దూరంగా రజని వస్తూ కన్పించింది. విక్రమ్ పనిచెయ్యడం ఆపి, రజనివైపు చూస్తుండి పోయాడు.

చిన్నపిల్లలా ఎగురుతూ, కూనిరాగాలు తీస్తూ, దిక్కులు చూస్తూ వస్తుంది. రజనిని చూచికూడా చూడనట్లే ఒక్కొక్కరు బెరుగ్గా తలలు వంచుకున్నారు. విక్రమ్ రజనివైపే చూస్తుండిపోయాడు. ఒక్కొక్కరినీ పలకరిస్తూ విక్రమ్ దగ్గరకు వచ్చింది.

''హాయ్! హీరో! ఎలా వున్నావ్?'' అంది నవ్వుతూ.

విక్రమ్ రజనివైపు జాలిగా చూచి, చిన్నగా నవ్వాడు.

రజని విక్రమ్ దగ్గరగా వచ్చింది. ''యూ సిల్లీ! నా వైపు అలా జాలిగా చూడకు! నా కెలాంటి పిచ్చీ లేదు!''

సీరియస్, రహస్యంగా అని మళ్ళీ నవ్వుకుంటూ గెంతుతూ ముందుకు వెళ్ళిపోయింది.

ఆశ్చర్యపోయాడు విక్రమ్! 'ఏమిటిది? కలా? నిజమా? నిజంగా రజనికి పిచ్చిలేదా? మరి ఆ వాలకం, ఆ ప్రవర్తన ఏమిటి? నిజంగా పిచ్చి లేకపోతే పిచ్చి వున్నట్లుగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తుంది? పిచ్చిదే అయితే, అంత సీరియస్‌గా, రహస్యంగా నావైపు జాలిగా చూడవద్దని ఎందుకన్నది? అసలు రహస్యం ఏమిటి?' ఆలోచిస్తూ పని చేసుకోసాగాడు.

8

అందరూ భోజనాలు చేసివచ్చి పడుకున్నారు. అర్థరాత్రిపూట ఎందుకో మెలకువ వచ్చింది విక్రమ్‌కు. లేచి కూర్చున్నాడు. గదిలో ఏదో భయంకరమైన వాసన వస్తుంది.

భరించలేని దుర్గంధం! ఏమిటది? ఎక్కడనుంచి వస్తుంది! ఆలోచిస్తూ గదంతా కలయచూశాడు. ఏమీ కన్పించలేదు. ఆ దుర్గంధానికి నాసికాపుటాలు అదురుతున్నాయి. కడుపులో పేగులు వెళ్ళుకువస్తున్నాయి. ఇంత భయంకరమైన దుర్గంధంలో వీళ్ళంతా ఎలా నిద్రపోగలుతున్నారు.

"విక్రమ్!" మనోహర్ పిలిచాడు.

"ఊ!!"

"గదిలో ఈ భయంకరమైన వాసన ఏమిటి?" అడిగాడు మనోహర్ లేచి కూర్చుంటూ.

"అదే నేనూ చూస్తున్నాను!" అన్నాడు విక్రమ్.

ఇంతలో సన్నగా మూలుగు విన్పించింది.

ఇద్దరూ లేచి మూలుగు విన్పించిన చోటికి వెళ్ళారు. జైసింగ్ బోర్లా పడుకుని మెలికలు తిరుగుతూ మూల్గుతున్నాడు.

"జైసింగ్! ఏమిటి? ఏమయింది?" అడిగాడు మనోహర్ తడుతూ.

విక్రమ్ దీపం తీసుకువచ్చి జైసింగ్ దగ్గర కూర్చున్నాడు.

జైసింగ్ మాట్లాడకుండా బాధతో మెలికలు తిరుగుతున్నాడు.

అప్పటికే గదిలో అందరూ లేచి చుట్టూ మూగారు.

ఇద్దరూ కలిసి జైసింగ్‌ను బలవంతంగా వెల్లకిలా తిప్పారు. జైసింగ్ రెండుచేతులతో డొక్క పట్టుకొని మూల్గుతున్నాడు. బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతున్నాడు.

విక్రమ్ ఆశ్చర్యంగా చొక్కా పైకెత్తాడు. అంతే! అందరి కడుపులు ఒక్కసారిగా దేవినట్లయింది. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లయింది. గదిలోకి అంత భయంకరమైన దుర్గంధం ఎక్కడనుంచి వస్తుందో అర్థం అయింది.

జైసింగ్ డొక్కలో బ్రహ్మండమైన గాయం పుండుగా మారి కుళ్ళిపోయింది. గాయం చుట్టూ శరీరం నల్లగా కమిలి, గాయంలో రంధ్రం ఏర్పడింది.

"లాభంలేదు! ఇతను చనిపోతాడు. గాయం చాల రోజులనుంచి వుండివుండాలి. శరీరంతోపాటు లివర్ కూడ కుళ్ళిపోయి వుండాలి" అన్నాడు మనోహర్.

"అవును! అంతే అయివుండాలి. ఆరోజు గుర్రాలకు కట్టి ఈడ్చినరోజు, డొక్కలో ఏదో గుచ్చుకుందని నాతో అన్నాడు. కాని, ఆతర్వాత మళ్ళీ నాకేమీ చెప్ప

లేదు" అన్నాడు జానీ జైసింగ్ వైపు పరీక్షగా చూస్తూ.

ఉన్నటుండి జైసింగ్ పెద్దగా అరిచి కాళ్ళుచేతులు నిగడదీసి కొట్టుకోసాగాడు.

"జైసింగ్! జైసింగ్!" ఆత్రుతగా పిలిచారు అందరూ.

జైసింగ్ భారంగా కళ్ళు తెరిచి, జానీ! భరించలేని బాధగా వుంది. గుండె పిండేస్తుంది, ఈ బాధ భరించ లేను. దయచేసి ఎవరైనా నన్ను చంపెయ్యండి" అన్నాడు బాధగా అరుస్తూ.

అందరూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూచుకున్నారు.

"అమ్మా!" పెద్దగా ఎగిరి పడ్డాడు జైసింగ్. "జానీ! నీకు దణ్ణం పెడతాను. నన్ను చంపెయ్యి. ఈ బాధ భరించలేను!" దీనంగా, బాధగా ఏడుస్తూ రెండు చేతులు జోడించాడు.

మనోహర్ పెదిమ విరిచాడు. "లాభం లేదు! ఇతని క్షేమం కోరే వాళ్ళమైతే, ఇతన్ని చంపడం కంటే గత్యంతరం లేదు. ఇంక కొద్ది క్షణాల్లో ఎలాగూ చని పోతాడు. కాని కొద్దిసేపు అతను ఈ బాధ భరించలేడు. కొద్దిసేపు గడిస్తే అతని బాధ ఏ మానవమాత్రుడూ చూడలేడు. అందుకే ఇతన్ని ఆ బాధ నుంచి తప్పించా లంటే, చంపక తప్పదు!" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

అందరూ అవాక్కయిపోయారు. ఎవ్వరూ మాట్లాడ లేదు. జైసింగ్ బాధతో ఎగిరెగిరి పడుతూ ఏడుస్తున్నాడు.

రెండు నిముషాలు తదేకంగా జైసింగ్ వైపు చూచి, రెండు చేతులతో జైసింగ్ గొంతు పట్టుకొని చటుక్కున నొక్కేసాడు విక్రమ్. నిముషం తర్వాత జైసింగ్‌లో చలనం ఆగిపోయింది.

అందరూ ఊపిరి బిగపట్టి విక్రమ్ వైపే చూడసాగారు.

విక్రమ్ నెమ్మదిగా లేచి నిలబడి అందరివైపు చూస్తూ, "రేపు భోజనాల దగ్గర ఒక ప్లేటు తీసెయ్యండి." అన్నాడు తన పడకవైపు నడుస్తూ.

9

నరాలు పగిలి, రక్తం గడ్డ కట్టుకు పోయేంత దెబ్బ తగిలేసరికి, ఎగిరిపడి, పెద్దగా అరుస్తూ కళ్ళు తెరిచాడు విక్రమ్.

ఎదురుగా సెంట్రీలు నిప్పులు కురిపిస్తూ నిలబడ్డారు.

"లేరా, లే! అయ్యగారు పిలుస్తున్నారురా!" సెంట్రీ ఈడ్చి మళ్ళీ డొక్కలో కొట్టాడు.

అదిరిపడి లేచి నిలబడ్డాడు విక్రమ్. గదిలో మిగతా అందరూ బిక్కు బిక్కుమంటూ చూస్తూ నిలబడ్డారు.

సెంట్రీలిద్దరూ విక్రమ్‌ను లాక్కొని వెళ్ళి రాజేంద్రన్ గదిలోకి నెట్టారు.

ఆ విసురుకు గదిలో నేలమీద పడి లేచి నిలబడ్డాడు. ఎదురుగా, రాజేంద్రన్, రజిని కూర్చుని ఉన్నారు.

రాజేంద్రన్ నవ్వి, "రాత్రి జైసింగ్‌ను చంపావటగా!" అడిగాడు.

విక్రమ్ మౌనంగా తల ఊపాడు.

ఈడ్చి చెంపమీద కొట్టాడు రాజేంద్రన్. "రాస్కెల్! ఎందుకు చంపావ్?" విక్రమ్ జుట్టు పట్టుకొని కుదుళ్ళతో సహా లాగుతూ గర్జించాడు.

విక్రమ్ తల విదిలించాడు. పట్టు తప్పి రాజేంద్రన్ తూలి పడ్డాడు.

"అవును. జైసింగ్‌ను నేనే చంపాను. అతని బాధ

చూడలేక, అతన్ని ఆ బాధ నుంచి విముక్తుడిని చెయ్యాలని, అతని కోరిక మీద నే అతన్ని చంపాను! ఏం?'' అడిగాడు కోపంగా.

రాజేంద్రన్ మాట్లాడలేదు. విక్రమ్ వైపొకసారి కోపంగా చూచి, గదిలో పచార్లు చెయ్యసాగాడు. రజని విక్రమ్‌వైపు దీనంగా చూచింది.

రాజేంద్రన్ చటుక్కున ఆగి, చప్పట్లు చరిచాడు. సెంట్రీలు లోపలికి వచ్చారు. ''వీణ్ణి తీసుకెళ్ళి 'ఖండలీకం' విధించండి!'' ఆజ్ఞాపించాడు.

విక్రమ్‌కు రజని మొహంలో భయం స్పష్టంగా కన్పించింది.

''ఖండలీకం'' ఇదేం శిక్ష. ఇదేంటో తనకు తెలియదు. తనిప్పుడు దేనికి భయపడడు. బానిసత్వంతో, శిక్షలతో, తన శరీరం, హృదయం రెండూ మొద్దుబారిపోయాయి.'' విక్రమ్ మాట్లాడకుండా సెంట్రీలను అనుసరించాడు.

''ఆగండి'' గర్జించాడు రజీవ్.

అందరూ ఉలిక్కిపడి చూశారు. ''జైసింగ్‌ను చంపింది అతను కాదు నేను. అతన్ని విడిచి పెట్టండి'' అన్నాడు పెద్దగా.

రాజేంద్రన్ ఆశ్చర్యంగా ఇద్దరి వైపు చూచి, ''నిజం చెప్పు! జైసింగ్‌ను చంపిందెవరు?'' అడిగాడు రజీవ్‌ని.

''నేను! జైసింగ్‌ను చంపింది నేను! అతను కాదు.'' అన్నాడు రజీవ్.

విక్రమ్ ఆశ్చర్యంగా రజీవ్ వైపు చూశాడు. రజీవ్ ఆంతర్యం అతనికి అర్థం అయింది. ఈ మధ్య వరుసగా తను చాల శిక్షలు అనుభవించాడు. అందుకే తనమీద అభి

మానంతో ఈ శిక్షణను తప్పించి తను అనుభవించడానికి సిద్ధపడ్డాడు. రజ్వీ అభిమానానికి, త్యాగానికి, విక్రమ్ కళ్ళు తడిశాయి.

కాని తను అది సహించలేదు. తను యువకుడు. ఎన్ని శిక్షలు, కష్టాలయినా భరించే శక్తి తనకు ఉంది. కాని రజ్వీ! వడి వయసు దాటిన ముదుసలి. అభిమానంతో ముందుకు వచ్చాడే గాని, బాధను ఓర్చుకునే శక్తి అతనికి లేదు.

విక్రమ్ రాజేంద్రన్ వైపు తిరిగి, "రజ్వీ నామీద అభిమానంతో అలా అంటున్నాడు నిజానికి జైసింగ్‌ను చంపింది నేను!" అన్నాడు.

రాజేంద్రన్ రెండు నిమిషాలు ఇద్దరి వైపు పరీక్షగా చూసి, "ఇద్దర్నీ తీసుకు వెళ్ళండి!" అన్నాడు కోపంగా.

"బాబా! అనవసరంగా నువ్వెందుకు జోక్యం చేసుకున్నావ్?" అడిగాడు విక్రమ్.

"విక్రమ్! 'పుండలీకం' అంటే నీకు తెలియదు. తల క్రిందులుగా వ్రేలాడదీసి కడుపుమీద, డొక్కల్లో కొడతారు. ఒక్కొక్కసారి పేగులు తెగి మనిషి చనిపోవడం కూడ జరుగుతుంది." అన్నాడు రజ్వీ చిన్నగా నిట్టూర్చి.

10

వారం రోజులు గడిచాయి. ఈ వారం రోజులు విక్రమ్ ఆహారం తీసుకోలేదు. కేవలం మంచి నీళ్ళు తప్ప ఇంకేమీ తీసుకోలేదు. కడుపంతా పచ్చి పుండులా వుంది. గొంతు వాచి చాల అసహ్యంగా వుంది.

వారం రోజుల తర్వాత మళ్ళీ మొదటిసారిగా భోజనాల గదికి వెళ్ళి రొట్టి తింటూ ఎదురుగా ఉన్న బల్లవైపు

చూశాడు. ఇప్పుడది ఖాళీగా ఉంది. ఇంతకు ముందు అక్కడ రజీవ్ కూర్చునే వాడు. ఇప్పుడు లేడు. రజీవ్ చని పోయి వారం రోజులయింది. తనకోసం వ్యర్థమైన త్యాగం చేసి ప్రాణాలు తీసుకున్నాడు.

రజీవ్ మనస్సులో మెదలగానే ఇంకేమీ తినాలనిపించ లేదు. మిగిలింది అక్కడే వదిలేసి బయటకు నడిచాడు.

వరండా అంతా చీకటిగా వుంది. వరండాకు ఆ చివర, ఈ చివర ఇద్దరు సెంట్రీలు వుంటారు. తప్పించుకుపోయే మార్గం లేదు. ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్నాడు.

"విక్రమ్!" నెమ్మదిగా విన్పించి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

చీకట్లో స్థంభం చాటుగా రజని నిలబడివుంది!

ఆశ్చర్యంగా రజనివైపు చూస్తూ "మీరా!" అన్నాడు.

"ఉష్! పెద్దగా అరవకు!" అంటూ చెయ్యిపట్టుకుని పక్కనవున్న గదిలోకి తీసుకువెళ్ళింది.

గదిలోకి వెళ్ళగానే లైటు వెల్గించి తలుపులువేసింది.

రజనివైపు చూస్తూ, "ఏమిటిది?" అడిగాడు ఆశ్చ ర్యంగా.

"చెబుతాను! ఇలారా" అంటూ మంచం దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి కూర్చోబెట్టి తనూ కూర్చుంది.

"విక్రమ్! నన్ను చూస్తే నీకేమనిపిస్తుంది!" హఠా త్తుగా అడిగింది.

"ముందు పిచ్చిదాని కనుకున్నాను. కాని, యిప్పుడు ఏమీ అనుకోవడంలేదు" అన్నాడు నిశ్చలంగా.

"విక్రమ్! నన్ను నమ్ము. నా కెలాంటి పిచ్చీ లేదు!" అంది రజని దీనంగా.

‘‘మరి, ఎందుకలా నటించావ్?’’ అడిగాడు.

రజని నిట్టూర్చి, ‘‘అది చెప్పడానికే ఇప్పుడు నిన్ను పిలిచాను. విక్రమ్! నువ్విక్కడకు రాకముందు అంటే పది సంవత్సరాల క్రిందట నాకు అన్నయ్య వుండేవాడు. అన్నయ్యా, నేను ఎంతో అన్యోన్యంగా వుండేవాళ్ళం. కాని, మా నాన్నలో ఒక దుర్గుణం వుంది. ప్రపంచంలో ఇప్పుడు ఎక్కడా లేని బానిసత్వాన్ని పునరుద్ధరిస్తున్నాడు. బానిసలను కొనడం వాళ్ళచేత వెట్టిచాకిరి చేయించుకుని వాళ్ళను హింసించి ఆనందించడం మా నాన్నకున్న దుర్గుణం.

ఈ బానిసత్వానికి నేనూ, మా అన్నయ్య యిద్దరం వ్యతిరేకులమే! కాని, మా నాన్న చండశాసనుడు. ఆయన్ను ఎదిరించే శక్తి లేదు. పది సంవత్సరాల క్రితం అప్పుడుకూడా బానిసలు మా నాన్న పెట్టే బాధలు భరించలేక చాలసార్లు తిరుగుబాటు చేసి విఫలమై చిత్రవధ అనుభవించారు.

అప్పటినుంచి అందరిలో మా నాన్న అంటే ద్వేషం కరుడుగట్టుకుపోయింది. అలాంటి సమయంలో ఒకరోజున ఇటువచ్చిన మా అన్నయ్యను అందరూ కలిసి చిత్రహింస చేసి చంపి, మా నాన్నమీద కసి తీర్చుకున్నారు.

ఆ సంఘటనతో నాకు మతి చలించింది. మా నాన్న నన్ను మద్రాసులో మెంటల్ హాస్పిటల్లో చేర్పించాడు. ఈ పది సంవత్సరాలు అక్కడే గడిపాను.

నిజానికి రెండుసంవత్సరాల క్రిందటే నాకు బాగైంది. కాని, నాకు ఇక్కడకు రావడానికి ఇష్టంలేదు. అందుకే ఈ రెండు సంవత్సరాలుకూడ పిచ్చిదానిగానే అక్కడే

వుండిపోయాను. కాని, నాకు పూర్తిగా బాగయిందని డాక్టర్లు చెప్పడంవల్ల, మా నాన్న మళ్ళీ నన్ను ఇక్కడకు తెచ్చాడు. నాకు ఇక్కడ వుండడం బొత్తిగా ఇష్టంలేదు.

నిన్ను మొట్టమొదటిసారి చూడగానే ఎందుకో మా అన్నయ్య జ్ఞాపకం వచ్చాడు చాల సందర్భాలలో. నీకు, మా అన్నయ్యకు పోలికలు వున్నాయి. అందుకే నీవంటే నాకు చాల అభిమానం ఏర్పడింది'' అంది రజని.

''అది సరే! పిచ్చిదానిలా ఈ నాటకం యెందుకు?'' అడిగాడు విక్రమ్.

''ముందే చెప్పాను! నాకు ఇక్కడ వుండడం యిష్టంలేదని. అందుకే పిచ్చిదానిలా నటిస్తే మళ్ళీ మద్రాసు పంపుతాడని ఆశ. కాని, మా నాన్న ఇక నన్ను ఎక్కడికీ పంపేలా లేడు. అందుకే ఇక్కడనుంచి తప్పించుకు పోవాలని నా ప్రయత్నం. అందుకు నీ సహాయం కావాలి'' అంది నెమ్మదిగా.

''నా సహాయమా?''

''అవును! నిన్ను తప్పించే ఏర్పాటు నేను చేస్తాను. ఆ తర్వాత ఎలాగైనా నన్ను ఇక్కడనుంచి తప్పించి ఇండియా చేర్పించాలి. దయచేసి నాకీ ఒక్క సహాయం చేసిపెట్టు!'' అంది దీనంగా.

రజనివైపు సూటిగా చూశాడు విక్రమ్. ఆమె కళ్ళల్లో వాత్సల్యం, అభిమానం కొట్టవచ్చినట్లు కన్పిస్తున్నాయి.

నిట్టూర్చి లేచి నిలబడ్డాడు విక్రమ్! ''రజనీ! నువ్వు చెప్పినట్లే చేస్తాను. నామీద నమ్మకం ఉంచు. నన్ను తప్పించే ఏర్పాటు చెయ్యి. నిన్ను నేను తప్పక ఇండియా చేరుస్తాను.''

రజని మొహం ఆనందంతో వెలిగిపోయింది. "అలాగే! రేపు సాయంత్రం ఏ విషయం నీకు చెబుతాను!" అంటూ చటుక్కున మునికాళ్ళమీద లేచి నిలబడి విక్రమ్ నుదుట ముద్దు పెట్టుకుంది.

"మా అన్నయ్యను నేనిలా ముద్దు పెట్టుకుంటేగాని నిద్ర పోయేవాడు కాదు!" అంది రజని దిగులుగా.

విక్రమ్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. చటుక్కున తల తిప్పుకొని వడివడిగా బైటకు నడిచాడు.

11

విక్రమ్ వెళ్ళగానే తలుపులు బిగించి వెనక్కి తిరిగింది రజని. ఎదురుగా మనోహర్ నిలబడి వున్నాడు.

"నువ్వా! ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్?" కోపంగా అరిచింది.

"ఉష్! పెద్దగా అరవకు! ఎవరైనా వస్తారు. ఒక ఆడది ఒంటరిగా వున్నచోటుకు మగవాడెందుకొస్తాడు. అందుకే నేనూ వచ్చాను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"యూ రాస్కెల్! గెటౌట్!" అంది పెద్దగా అరుస్తూ.

మనోహర్ చటుక్కున రజని నోరు మూసి, రెండు చేతులు విరిచి పట్టుకున్నాడు.

"రజనీ! ఒక్కసారి ప్లీజ్! సంవత్సరాల తరబడి నాలో కరుడు గట్టుకున్న శారీరక వాంఛ, నిన్ను చూడగానే పెల్లుబికింది. ఇలాంటి అవకాశంకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. ఈ అవకాశాన్ని జారిపోనివ్వకు! నువ్వు సుఖపడి నన్ను సుఖపెట్టు!" ఉద్వేగంగా అన్నాడు మనోహర్.

రజని దీనంగా చూసింది మనోహర్ వైపు.

"రజనీ, ఒక్కసారి! ఎవ్వరికీ తెలియదు" అంటూ రజని నోటిమీదనుంచి చెయ్యి తొలగించాడు.

పెద్దగా అరవబోయింది రజని. చటుక్కున మళ్ళీ నోరు మూసి, "రాస్కెల్! మంచిమాటలతో నీవు వినవు! ఏమైనా సరే ఈరోజు నిన్ను అనుభవించి తీరుతాను. నీ ఈ ఖర్మకు, నా ఈ దౌర్భాగ్యానికి కారకులు యెవరో తెలుసా? నీ తండ్రి! నీ తండ్రివల్లే యింతకాలం శారీరక సుఖాలకు, మనశ్శాంతికి దూరమై ఏ రాయి, రప్పా బ్రతకని నికృష్టపు బ్రతుకు బ్రతుకుతున్నాం.

ఈ సమయంలో నువ్వే కాదు, ఏ ఆడది అయినా ఇంతే! నీ తండ్రిమీద పగకాదు నాకు కావలసింది. నాకు ఆడది కావాలి. సంవత్సరాల తరబడి అణచుకున్న శారీరక వాంఛ తీర్చుకోవాలి! అంతే! అందుకు నువ్వైనా, ఇంకెవ్వరైనా నాకు ఒక్కటే! కాని ఈ సమయంలో నువ్వే దొరకడం, అది మీ నాన్న పాప ఫలం, నీ ఖర్మ ఫలం" అంటూనే చీరకొంగుతో రజని నోరు, చేతులు కట్టేసి, వివస్త్రను చెయ్యసాగాడు.

రజని దీనంగా ఏడుస్తూ గింజుకోసాగింది. మనోహర్ రజనీ మొహంవైపు చూడడంలేదు. పాలరాయిలా మెరిసి పోతున్న ఆమె వొంపుసొంపులు చూస్తున్నాడు. క్షణ క్షణానికి అతని కళ్ళల్లో కామం పెరగసాగింది.

పావుగంట తర్వాత తన కోరిక తీర్చుకొని లేచి నిలబడ్డాడు మనోహర్. రజని స్పృహలేకుండా నేలమీద పడివుంది.

రజని కట్లు విప్పి, చిన్నగా కుదిపాడు. రజని శరీరం అచేతనంగా తగిలింది. ఆతృతగా వంగి ముక్కుదగ్గర

చెయ్యిపెట్టాడు. శ్వాస ఆడడంలేదు. అంటే? రజని చని పోయింది.

మనోహర్ కు పిచ్చెక్కసాగింది. అమాయకంగా వున్న రజని మొహం చూస్తుంటే అతనికి దుఃఖం ముంచుకు రాసాగింది.

మోకాళ్ళమీద రజని శవందగ్గర కూర్చొని, ముందుకు వంగి, ఫాలభాగంమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"నన్ను క్షమించు రజనీ! నా శరీరవాంఛను అణచుకో లేక నిన్ను బలికొన్నాను. నీ చావుకు కారణం నేనే అయినా, అది నా రాక్షసత్వం కాదు. మీ నాన్న చేసిన దుర్మార్గం!"

నెమ్మదిగా లేచి నిలబడ్డాడు. అతని కళ్ళల్లో ఇప్పుడు ఎలాంటి కోరికా, భావమూ లేదు. పిచ్చివాడిలా చూస్తూ బైటకు నడిచాడు.

12

ఉదయం మామూలుగా తెల్లవారింది. అందరూ పని లోకి బయలుదేరారు. మనోహర్ ను చూచి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

"అరె, మనోహర్! రాత్రి గదిలో లేవు, ఎక్కడి కెళ్ళావ్?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు జానీ.

మనోహర్ నవ్వి, "అలా షికారుకు వెళ్ళాను. తప్పించుకోడానికి వీలుంటుందేమోనని ప్రయత్నించాను. వీలు కాలేదు" అన్నాడు పెదిమ విరుస్తూ.

విక్రమ్ చివరిగా నడుస్తూ, యధాలాపంగా రాత్రి తను రజనిని కల్సుకున్న గదివైపు చూశాడు. తలుపులు ఓరగా తెరచివున్నాయి. తెల్లవారినా, గదిలో లైటు యింకా

వెలుతున్నట్లు స్పష్టంగా కన్పిస్తుంది.

విక్రమ్ ఆశ్చర్యపోయాడు. రజని ఇంకా గదిలో ఎందుకు వుంది. మామూలుగా రజని పడుకునే గది యిది కాదు. అసలు ఈ గది ఎవ్వరూ సామాన్యంగా ఉపయోగించరు.

ఆలోచిస్తూ గదితలుపులు నెట్టుకొని లోపలికి నడిచాడు. లోపలి దృశ్యం చూచి అవాక్కయిపోయాడు. గదిలో మధ్యగా నేలమీద రజని శవం పడివుంది. దుస్తులన్నీ అస్తవ్యస్తంగా వున్నాయి. చూడగానే తెలుస్తుంది రజనిలో ప్రాణం లేదని, బలవంతంగా చెరచబడిందని.

చటుక్కున తలుపుమూసి వెనక్కు తిరిగాడు.

అతని స్మృతిపథంలో మనోహర్ మెదిలాడు. 'అవును, మనోహర్ ఒక్కడికే ఆ అవకాశం వుంది. మిగతా సెంట్రీలు ఎవ్వరూ రజనిని కనీసం తలెత్తి చూడడానికి కూడ జంకుతారు. ఈ ఘోరాన్ని సెంట్రీలు చేసివుంటారనేది హాస్యాస్పదం. ఇక మిగిలింది మనోహర్ మాత్రమే! రాత్రంతా అతను గదిలో లేడు. ఎక్కడికి వెళ్ళాడు?'

"మనోహర్!" గంభీరంగా పిలిచాడు విక్రమ్. అతని మనస్సులో రజని రూపం దీనంగా కన్పిస్తుంది.

"ఏమిటి?" అడిగాడు మనోహర్ వెనక్కు వచ్చి.

"రజనిని చెరిచి, చంపింది నువ్వేనా?" సూటిగా అడిగాడు విక్రమ్.

మనోహర్ ఉలిక్కిపడి విక్రమ్‌వైపు చూచి తిరిగి తల దించుకున్నాడు. "అందులో నా తప్పేం లేదు. ఆమె చనిపోతుందని నేను అనుకోలేదు!" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

అంతే! మరుక్షణంలో మనోహర్ చెంప అదిరిపోయింది.

"ఇడియట్! నీ కామానికి ఒక ప్రాణాన్ని బలి తీసుకుంటావా?" పెద్దగా అరుస్తున్నాడు విక్రమ్.

ఇంతలో, పెద్దగా పొలికేక విన్పించింది. అది రాజేంద్రన్ కంఠం.

రజని చావు గురించి రాజేంద్రన్‌కు ఎవరో సెంట్రీలు చెప్పి ఉండాలి.

"అమ్మా! రజనీ!" పెద్దగా అరుస్తూ, ఏడుస్తూ క్రిందకు పరుగెత్తుకొచ్చాడు రాజేంద్రన్.

అప్పటి వరకు బానిసలకు కాపలా కాస్తున్న సెంట్రీలు యజమాని ఏడుపు విన్పించటంతో ఆదుర్దాగా ముందుకు కదిలారు.

రాజేంద్రన్ గదిలో, శవం ముందు కూర్చుని తల కొట్టుకుంటూ ఏడవ సాగాడు.

"విక్రమ్! ఇదీ మంచి సమయం. రాజేంద్రన్ తేరుకుంటే, నిన్నూ, నన్నూ ఇద్దర్నీ బ్రతకనివ్వడు ఇప్పుడు సెంట్రీలు కూడ లేరు. కమాన్! పారిపోదాం!" ఆత్రుతగా విక్రమ్ చెయ్యి పట్టుకొని లాగాడు మనోహర్.

విక్రమ్ ఆలోచిస్తున్నాడు. 'మనోహర్ చెప్పింది నిజమే. రాజేంద్రన్‌కు తనమీద కొండంత అనుమానం. తనమీద కోపంతో తన కూతురి బ్రతుకిలా చేశాననే కోపంతో కాల్చి చంపినా చంపవచ్చు. హీనమైన చావు ఇక్కడ చచ్చేకంటే పారిపోతే ఏం?'

ఒక్కసారిగా ఇద్దరూ సింహద్వారం వైపు పరుగెత్తారు. మిగతా అందరూ వీళ్ళిద్దరి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండిపోయారు.

ఇంకా సింహద్వారాన్ని సమీపించనేలేదు. ఇద్దరూ

ఒక్కసారిగా బోర్లాపడిపోయారు. ఇద్దరి కడుపుల్లోంచి తుపాకి గుండ్లు దూసుకు పోయాయి.

కళ్ళు మూసుకు పోతుండగా విక్రమ్ తల తిప్పి వెనక్కు చూశాడు. అపర రుద్రుడిలా తుపాకి చేత పట్టుకొని నిల బడి ఉన్నాడు రాజేంద్రన్.

కాని, అంతలో మరో ఘోరం జరిగింది. మిగతా బాసి సలు ఏకంగా, ఒక్కుమ్మడిగా రాజేంద్రన్ పై తిరగబడి, చేతిలోని తుపాకి లాక్కుని దానితోనే మోది చంపారు. సెంట్రీలు తేరుకొని కాల్పులు జరిపేలోగా రాజేంద్రన్ ప్రాణాలు అనంతవాయువుల్లో కలిసిపోయాయి.

నీరసంగా నవ్వి తల వాల్చేసాడు విక్రమ్.

—: ఐ పో యిం ది :—